

41 NĂM SAU.

CÚ "FINALE" LỖ LỬNG CỦA MỘT BẢN ĐÀN

(Bài 1)

Mùa nghỉ hè 2016.

Ngày 30/5/2016, đáp máy bay đi VN với Âu Cơ. Tình cảm mẹ con vẫn còn xa lạ, nhưng trên chuyến bay, có lúc Âu Cơ cũng dựa vào vai tôi mà ngủ.

*

* *

Dalat, thứ Bảy 13/8/2016

Buổi sáng, trời Dalat đột nhiên trở lạnh.

Trong quán bánh cuốn điếm tâm ngòai ăn cùng mẹ con Giang, tôi nói với Giang:

- Đêm qua ngủ nhà chú Tuyên, có hai luồng tư tưởng khiến cô quay cuồng đầu óc.

Thứ nhất, con và Âu Cơ cùng một mạng Lư Trung Hòa. Còn cô là Tích Lịch Hỏa. Lửa sấm sét có thể đập tan lửa trong lò, nhưng không là ngược lại. Tuy nhiên sấm sét thường chỉ đánh vào các người tàn ác, vì vậy mới có cụm từ *Thằng Trời Đánh* để ám chỉ những kẻ hung đồ, phá quốc hại gia.

Hai mạng Hòa cùng hỗ trợ cho nhau.

Ở đây, cô muốn trình bày kinh nghiệm 28 năm khi Âu Cơ còn ở trong tay cô để cho con lấy đó làm *kinh nghiệm bắt tay với cô* những ngày sắp tới. Trong 28 năm, Âu Cơ thường cảm thấy như bị đè nghẹt bởi một nguồn năng lực mạnh mẽ từ cô. *Nó luôn luôn nhường nhịn cô* dù cô chẳng bao giờ muốn làm cho nó sợ hãi. Tuy nhiên có một kết quả tốt rõ ràng hiển hiện: *"Nó thu lượm từ cô được rất nhiều ý tưởng chín chắn sâu sắc, trở thành đứa con ngoan nổi tiếng có hiếu.* Phần cô cũng nhờ nó làm *cái thắng* mà đã ghìm đi biết bao điều sai lầm tệ hại nảy sinh từ bản chất mãnh liệt riêng.

"Tuy nhiên Âu Cơ CHƯA từng trải qua một đời sống nào ngoài cuộc sống 28 năm có cô hiện hữu bên cạnh, nên nó *có khuynh hướng đi tìm bản ngã thật* của nó. Rồi khi đến một khúc quanh tình ái thì nó từ bỏ cô một cách thẳng thừng. Và con thấy hậu quả sau đó là gì? *Nó đánh mất hoàn toàn những gì tốt đẹp đã được cô gây dựng.*

Phần con, khác hơn Âu Cơ là con "**đã từng có**" một đời sống 30 năm trước đó và "**bây giờ mới gặp cô**". Thì kinh nghiệm Âu Cơ để con thấy rằng, **không phải cô muốn lần lướt ai mà chỉ vì định mệnh cô khắc nghiệt quá, bất cứ ai "dính" vào cô cũng đều gặp phải lao đao đau khổ**. Nếu vượt qua được bằng thái độ "**chịu cùng với cô cúi đầu khuất phục định mệnh**" thì mình sẽ thắng hoa. Bằng như chống lại thứ định mệnh ấy từ cô, mọi sự đều tan nát cả,

Thứ hai, trước nay, đã có hàng loạt người điển hình cho đủ mọi thứ tình "xếp hàng" đi vào đời cô rồi lại đi ra. Không chỉ trên tình yêu nam nữ thôi mà là tất cả, từ tình bạn đến tình chồng vợ, tình họ hàng thân tộc đến tình cảm giao thiệp bên ngoài...

Có điều lạ rằng bất cứ ai sau khi đi ra khỏi đời cô rồi, nghĩ lại cô, cũng đều có chung niềm tiếc nuối. Có kẻ còn tìm gặp lại để nói lên điều nuối tiếc ấy, đàn ông lẫn đàn bà, người thân lẫn người dung. Với ai, cô cũng đều xem như hết duyên hết nghiệp, không còn gì cho cô vẫn vương giữa cô và họ.

Chỉ duy đặc biệt hai người, thứ nhất bác Ngọc (ở *quá khứ* và *hiện tại* như con đã biết) và thứ hai, Âu Cơ (một ngày ở *tương lai*); **hai người này quay lại với cô, cô sẽ vẫn mở rộng vòng tay cho họ**.

Tại sao?

Bởi vì bác Ngọc tượng trưng cho người tình Âm Nhạc giai đoạn trước, và Âu Cơ tượng trưng cho người tình Văn Chương giai đoạn sau của đời cô. Hai con người luôn luôn được cô hoài tưởng và đón nhận, "**không phải đón xác thân họ mà chỉ là đón sự quay trở về của hai mối đam mê thân thiết trong cô**."

Có một điều không thể chối nhận rằng, sự khắc nghiệt của số phận cô biểu tỏ ra ở chỗ "**luôn luôn trong đời, cô đều bị là đối tượng cho sự đổ kỵ từ bất cứ ai quen biết**". Ông TNH là một điển hình trong số điển hình trên lòng đổ kỵ ấy.

Luôn bác Ngọc, 42 năm xưa từng có lần nói: "**Cả Dalat ca tụng tiếng đàn em. Anh sợ rằng chẳng bao lâu, em ăn đứt anh mất!**" Lời nói đùa, nếu không có biến cố 1975 xảy ra, **hắn đã trở thành sự thật**. Khi ấy sự đổ kỵ trong ý nghĩ Bác sẽ hiển nhiên nảy sinh từ "sự ăn đứt" này của cô!

Con thì khác. Con không phải là người của Âm Nhạc hay Văn Chương nên có lẽ giữa cô và con sẽ không xảy ra điều tan vỡ tệ hại như vừa kể. Con chỉ là một người "**ủng hộ cho hai nguồn đam mê**" có cơ hội sống dậy trong cô mà thôi. Vì vậy, con "**chỉ hưởng thụ**" cùng với cô sự thành công mà "**không bị lòng đổ kỵ**" làm cho tàn diệt.

Tôi phôi bày tiếp:

- Cô từng nghe nhiều người, bạn hữu, độc giả, cho chí cô em gái ruột, đưa ra nhận xét "**Nếu cô đem những thai nghén chữ nghĩa dờ**

dang theo với cái chết của cô thì thật là điều đáng tiếc." Nhưng tất cả họ **chỉ nói chứ chưa hề có ai ủng hộ cô cụ thể**; ngay cả tác phẩm cô, họ cũng bị lôi cuốn bởi đa số ghét cô mà không dám cầm lên đọc trước mặt các kẻ ghét nữa. Thậm chí cái tên cô, họ cũng né tránh như tỏ ra "không quen biết!" (Trường hợp này xảy ra rất nhiều, trong có đặc biệt một nhà văn bạn thân nổi tiếng đang ở bên Miền Đông Hoa Kỳ).

Vậy mà chỉ con mới thật lạ lùng khi "dám" đến với cô, lại cũng là người DUY NHẤT chịu làm ra một "*nhà bảo sanh*" để cô có thể cho chào đời những đứa con tinh thần của cô.

Ân tình này, càng lúc cô càng thấy mình vướng vào không gỡ được. Ví như chuyện Thái tử Đan trọng đãi Kinh Kha để mưu đồ chuyện lớn. Giết Tần Thủy Hoàng không phải chỉ cho nước Yên của Thái tử Đan thôi, mà là cho chung chur hầu, thiên hạ. Chuyện không thành, Tần Thủy Hoàng không chết, trái lại Kinh Kha bị chết đâm chết chém dưới tay đám quân sĩ triều đình nhà Tần. Tuy vậy, người đời sau, như con với cô bây giờ, "***vẫn biết Kinh Kha là ai và Thái tử Đan là ai.***"

Thì chuyện quán *café* cũng vậy. Mình không phải nhắm vào cái lợi tiền bạc thực tiễn, mà chỉ là "*một chiều hướng tập quen và khai rộng kiến thức những ai đến quán bằng âm nhạc và chữ nghĩa cô*".

Rõ ràng đây là một điều lý tưởng, chưa chắc thành tựu suông sẽ như ý mình mong ước. Nhưng chuyện Thành & Bại không phải điều quan trọng, mà quan trọng là mình có QUYẾT TÂM MUỐN LÀM ĐIỀU TỐT CHO KẺ KHÁC hay không mà thôi.

Cuối cùng, cô chỉ muốn nhắc con nên suy gẫm và nắm bắt một điều rằng: "*Cô là người lương thiện. Và con, khi được ở gần một người lương thiện thì chỉ có thu vào chứ chẳng bao giờ bị đánh mất đi.*"

Giang hiểu những lời tôi phân tích. Cô bé thật sâu sắc thông minh và có bản ngã. Tôi đưa nhận xét:

- Con là đứa có cái tâm lành. Đó là điểm lớn nhất khiến cô muốn "***trao hết cho con những năng lực tiềm ẩn cuối cùng của đời cô***" qua chuyện mình dựng quán *café* ở Dalat ngày hôm nay.

*

**

Một dịp khác, tôi nói với Giang:

- Khi đọc báo về chuyện các tên buôn thuốc phiện trở nên giàu sụ, hay chuyện các tên chớp bu phát giàu vì xương máu nhân dân, luôn luôn cô đều tự hỏi: "*Bao giờ quả báo xảy ra cho đám họ?*"

Dẫu vậy mà trong đời cô, với chuyện làm Văn Chương hay Âm Nhạc, hoặc khi có dịp thực hành bất cứ điều tốt nào cho kẻ khác --như việc dạy học trò--, dẫu miệt mài mê mệt đến đâu, cô cũng *chưa bao giờ có với mình câu hỏi về "quả báo" ấy*. Trái lại, dù không chờ đợi

nhưng luôn luôn vẫn chỉ là ***"trái quả tốt đẹp gặt hái từ cái nhân lành mình đã gieo"*** mà thôi.

Vậy thì trong chuyện mình đang muốn thực hiện, tâm mình hướng Thiện, chủ ý làm hay làm tốt cho người (hơn là làm lợi cho mình) thì chắc chắn điều xảy ra phải là *"trái lành nhận được"* chứ không là *"quả báo phải trả."* Con nên tin như thế."

Một điều oái oăm và đau lòng chút ít rằng, những lời dạy như trên, ngày trước Âu Cơ được nhận lãnh đầy đủ. Còn bây giờ, thế chỗ vào là một cô bé trạc tuổi Âu Cơ, lại không có chút huyết thống nào với tôi!

[]